

aktivit

Dokončí jen borci

V Krkonoších se konal další ročník extrémního závodu zaměřeného na simulování činnosti vojenské hlídky v horském terénu Krkoven

report

Připraveno
ve spolupráci
s redakcí:

V Krkonoších se konal další ročník extrémního závodu zaměřeného na simulování činnosti vojenské hlídky v horském terénu Krkoven

Dokončí jen borci

Celkem dvacet družstev Armády České republiky a Horské služby ČR soutěžilo v extrémním závodě Krkoven 2017 ve Špindlerově Mlýně, při kterém si účastníci sáhli až na dno svých sil. Dlouhé čtyři dny zápolily tříčlenné týmy nejen s náročnou trasí, v rámci které absolvovaly nespočet disciplín od horolezectví, orientace v terénu, skialpinismu, střelby, záchrany osob a dalších, ale i se dvěma bivaky pod širým nebem, kdy teplota klesla pod -10°C .

Otevřený přebor velitele Pozemních sil Armády ČR v mrazivých horách vojáky dokonale prověří. Extrémně náročný závod Krkoven každoročně nedokončí skoro polovina účastníků. „Závod simuluje činnost vojenské hlídky v neznámém horském terénu spojenou se záchranou osob a vyžaduje vysokou úroveň individuálních schopností a dovedností, stejně jako týmovou spolupráci,“ uvádí sportovní ředitel kapitán Eduard Zíka.

Letos z náměstí ve Špindlerově Mlýně v pondělí 18. prosince dvacet minut před jedenáctou hodinou dopoledne odstartovala dvacítká tříčlenných družstev. Vojáky a příslušníky Horské služby čekala první ze tří

etap – rychlostní vytrvalostní závod na 15 km. Poté byli závodníci přepraveni ze Špindlerova Mlýna vrtulníkem na Růžohorky nad Pecí pod Sněžkou, kde závod pokračoval dalšími z řady dovednostních, vytrvalostních a outdoorových disciplín včetně bivaku v horách.

Psychika a rozložení sil

V průběhu celého závodu absolvovaly týmy přesun zasněženými Krkonošemi dlouhý 80 kilometrů s převýšením 5 000 metrů. Samozřejmě s veškerým potřebným vybavením a zásobou jídla a pití nutnou pro přežití. Během závodu je zakázáno používat GPS navigační prostředky, mobilní telefony a vyžádat či

přijmout cizí pomoc. Orientaci v terénu účastníkům usnadňuje pouze obyčejná buzola a mapa. Pomocí jednoduchých pomůcek hledají v členitém horském terénu předem vytyčené body rozmístěné po celých Krkonoších. Poté pokračují co nejkratší trasou k bodům zakresleným v mapě.

Záchranu, když opravdu dojdou síly, představuje čip. Ten v případě potřeby dovede organizátory k závodníkovi. „Čip má každý účastník závodu. Umožňuje to nepřetržitě sledovat dění na trase, kde lze v případě nutnosti okamžitě zasáhnout. Závodník může v krajní nouzi použít i zapečetěný mobilní telefon, což ale

znamená okamžitou diskvalifikaci," upřesňuje kapitán Zíka.

Zvítězila Horská služba

Názvy disciplín stejně jako jejich obsah byl různorodý. Mezi nejzajímavější patřilo stanoviště pod názvem Tofana 1917, kde bylo úkolem družstva pomocí lanových technik vybudovat bezpečný přechod pro rotu pěchoty přes horskou soutěsku v časovém limitu 15 minut. Nebo třeba Doss Alto 1918, kde muselo družstvo pomocí lanových technik vystoupit na vrchol soutěsky, odtud vést palbu na fiktivního nepřítele, následně se opět pomocí lana přesunout na další stanoviště a znovu vést mířenou palbu. Obsah jednotlivých disciplín byl všestranný a prověřil závodníky od orientace v terénu, přes záchranu osob až po přežití v extrémních podmínkách.

Nejlépe se s překážkami na trati popralo družstvo Horské služby Krkonoše, na druhém místě se umístil

tým 7. mechanizované brigády a na třetím místě skončilo družstvo 43. výsadkového praporu Chrudim.

I přesto, že všichni zúčastnění prokázali v průběhu závodu svou houževnatost, únava, zdravotní důvody nebo poškození vybavení nakonec zapříčinilo, že závod dokončilo 13 z 20 startujících družstev. Letošní již 7. ročník Krkomena potvrdil fakt, že je to závod pro opravdové tvrdáky a každý, kdo jej dokončil, je borec.

Devadesátiletá tradice

Krkomen, který se od roku 2009 koná ve Špindlerově Mlýně na Brádrlerových boudách, svým obsahem a pojetím navazuje na každoročně konané závody Lyžařských hlídek Československé branné moci v době první republiky. Vojáci, stejně jako jejich prvorepublikoví předchůdci, mají závod jako součást zimního výcviku.

„Letošní ročník Krkomeny je významnější o skutečnost, že připomíná 90. výročí od doby, kdy se

A fakta

Svým obsahem a pojetím Krkomen navazuje na každoročně konané závody Lyžařských hlídek Československé branné moci, v době první republiky, v letech 1919 až 1938. Lyžařské závody byly v tomto období organizovány v tzv. „Výcvikových střediscích“, která měla naše armáda zřízena hlavně pro výcvik horských jednotek v lyžování a horolezectví.

Soutěžní družstva se ale také účastnila Mezinárodních závodů lyžařských hlídek, kde se naši reprezentanti vždy umísťovali na předních příčkách. Například ve Francii, konkrétně v Chamonix-Mont Blanc, v Polsku v Zakopaném nebo v Rumunsku.

ve Špindlerově Mlýně začaly konat závody Lyžařských hlídek Československé branné moci. Proto I. etapa v délce 15 km z větší části kopírovala historickou trať závodu z roku 1927," pokračoval kapitán Zíka. K umocnění historického odkazu se tak na start symbolicky postavil i závodník s dobovým oblečením a výbavou.

Text a foto: kpt. Jana Sedláčková

Príslušníci AZ
Odboru biologické
ochrany Těchonín
se poprvé zapojili
do aktivačního cvičení

Ebola na vlastní kůži

Na jednotce intenzivní péče specializované nemocnice v Těchoníně leží pacient. Vysoce nebezpečná nákaza typu ebola je potvrzena. Hospitalizaci předchází náročný příjem, následuje odběr vzorků, nyní probíhá komplexní léčba a sledování pacienta. To vše za přísných bezpečnostních podmínek a také za odborného dohledu armádních specialistů. Do pravidelného aktivačního cvičení se totiž poprvé zapojilo osmdesát pět příslušníků Aktivní zálohy Odboru biologické ochrany Těchonín. Na vlastní kůži si tato jednotka vyzkoušela rutinní civilní postupy, které jim ale ztížily přetlakové obleky a pohyb ve vysoce infekčním prostředí.

V prvním týdnu čtrnáctidenního cvičení čekala na záložníky především teoretická příprava. Museli se seznámit s celým areálem vysoce střežené specializované nemocnice odboru biologické ochrany v Těchoníně. Prošli nezbytným zákonným školením a pak další týden drilovali praxi s jediným vykřičníkem, který museli mít neustále na paměti: vysoce infekční prostředí.

Simulace reálného provozu

„V tuto chvíli se nacházíme na jednotce intenzivní péče, kde je hospitalizován pacient, kterému byla vysoce nebezpečná nákaza typu ebola potvrzena,“

vysvětluje majorka Larisa Solichová, lékařka a zároveň instruktorka pro zaškolení záložníků pro specializované pracoviště v Těchoníně. „Přímo tady mají za úkol celkově se postarat o pacienta, ale při této péči musí dodržovat hygienická opatření, zejména co se týká bezpečnosti práce, aby nedošlo k nakažení personálu. K tomu právě slouží náš pacient-figurant, abychom mohli simulovat reálný provoz.“

Cílem zapojení lékařského i nelékařského personálu aktivní zálohy je, aby se naučil nejen pohybovat v nemocnici v ochranných pomůckách, ale aby byl schopen vykonávat rutinní postupy, které tito

zdravotníci naprosto dokonale zvládají na svých civilních působištích, i za ztížených podmínek při pohybu ve vysoce infekčním prostředí.

„Specializace příslušníků aktivní zálohy je poměrně různorodá,“ říká majorka Solichová. „Máme zde střední zdravotnický personál, který pracuje v civilu běžně v nemocnicích, někteří z nich dokonce na jednotkách intenzivní péče. Jsou zde i lékaři různých oborů. Naším úkolem je jejich zaškolení tak, aby byli schopni na našem pracovišti pracovat.“

Laboratoř: okamžitý stav pacienta

Ve specializované nemocnici se nachází i biologicko-hematologická laboratoř. „Právě vidíte návčiv laboratorních činností personálu, kdy si příslušníci aktivní zálohy v ochranných oblecích toho nejvyššího stupně zabezpečení vyzkoušeli rutinní laboratorní činnost při analýze vzorku biologického materiálu,“ vysvětluje postupy dvou laborantek podplukovník Zbyněk Valenta, vedoucí oddělení laboratorních činností biologické ochrany OBO Těchonín. „Výsledky jsou automaticky přenášeny laboratorním systémem do nemocničního informačního systému, aby ošetřující personál u lůžek měl přehled o aktuálním stavu pacienta.“

Největší problém – přetlakové obleky

Mezi pětáosmdesáti specializovanými příslušníky aktivní zálohy je i lékař z nemocnice v Horních Beřkovicích. Ten prošel základním výcvikem ve Vyškově letos na podzim. „To, že mohu nabídnout armádě svoji odbornou lékařskou profesi, bylo jednoznačným impulzem, proč jsem v aktivní záloze. Velmi zajímavé pro mne z profesního hlediska bylo i to, že budu v odborně zajímavém prostředí a dostanu se ke specializaci, ke které bych se v civilní sféře asi nikdy nedostal,“ konstatuje major Jan Skalický. „Nejtěžší pro mě bylo zvyknout si pracovat v přetlakových oblecích a nacvičit si v nich postupy, které v civilu provádíme naprosto rutinně, a zvládnout je při vysokém stupni bezpečnosti. Práce v obleku je velmi náročná především na fyziku. Potíte se, nemůžete si nic sundat, musíte neustále myslet na to, že se nacházíte ve vysoce infekčním prostředí, pacient má nakažlivou nemoc, takže je nutné minimalizovat kontakty na minimum. Složitější je i komunikace přes komunikační systém, kterým se domlouváme jednak mezi sebou a jednak s velínem, který neustále sleduje veškeré dění v nemocnici. Pro nás je to první cvičení, takže je pro nás všechno nové a příznám se, že i velmi náročné. Poznáváme se i sami mezi sebou. A i to považuji pro další práci v týmu za velmi důležité.“

Armáda nabízí specialistům profesní růst

„Tuto specializovanou jednotku jsme vytvořili v letošním roce, celkem má 135 tabulkových míst a podařilo se nám naplnit přes devadesát pozic, takže nyní se tohoto prvního cvičení účastní prvních osmdesát pět příslušníků aktivní zálohy,“ konstatuje podplukovník Michal Kroča, ředitel Odboru biologické ochrany Těchonín.

Jednotka je tvořena především ze zdravotnického personálu ať už lékařského nebo nelékařského, to je zhruba devadesát procent cvičících, které doplňuje skupina zabezpečení, jako jsou kuchaři, řidiči a technici.

Velký zájem o jednotku Aktivní zálohy Odboru biologické ochrany Těchonín si armáda vysvětluje především tím, že Těchonín je unikátním zařízením v České republice, které umožňuje hospitalizovat a léčit pacienty s vysoce nebezpečnými nálezami po delší dobu.

„Zdravotnickým specialistům z civilního sektoru pak nabízíme i možnost dalšího profesního růstu především tím, že nabízíme něco jiného, než co je běžné v ostatních zdravotnických zařízeních,“ informuje dále podplukovník Kroča. „Toto historicky první cvičení je pro nás cenné i v tom, že naši vojáci stálého stavu, kteří tu dnes působí jako instruktoři a tuto činnost běžně zabezpečují, si tak připravují svou potenciální náhradu pro případ, že by bylo potřeba doplnit nebo vystřídat náš stálý personál kvůli skutečné léčbě pacienta s takovouto nálezou.“

Text: Jana Deckerová,

foto: Jana Deckerová, Jan Kouba

Do Afghánistánu jako jeden tým

Drilování střelby, taktiky, reálný střet s protivníkem, náročný mnohakilometrový přesun s plnou zátěží pod taktickým námětem, ale i spolupráce s leteckou podporou při vedení boje vzduch-země. To vše pod vysokou fyzickou i psychickou zátěží vojáků, která má odhalit případná rizika jednotky. Začátkem října minulého roku zahájila přípravu do Afghánistánu 10. strážní rota BAF (Bagram Airfield), jejíž jádro tvoří příslušníci 42. mechanizovaného praporu z Tábora, doplní je pak další specialisté z ostatních jednotek české armády.

Hlavním úkolem jednotky v Afghánistánu bude především vnější ochrana základny Bagrámu. S tím souvisí patroly do několikakilometrového okolí, s cílem vyhledávat a rozlišovat případné hrozby, eliminovat hrozící raketové útoky.

Doupovské hory umí zatopit

Podmínkou pro úspěšné vedení operací je neustálý výcvik. Jeho cílem je i stmelení jednotky, aby v místě nasazení působila jako jeden tým. A táborští nenechali nic náhodě a hned první výcvik ve vojenském újezdu Hradiště dostal v říjnu minulého roku jednotku do varu. „Začali jsme trochu netradičně, ale byl to záměr dostat jednotlivé čety pod vysokou fyzickou i psychickou tlak,“ říká velitel roty, kapitán Viktor Patia. „Cílem bylo hned na začátku ověřit výběr osob a případně odhalit potenciálně rizikové chování jedinců.“

Po standardním výcviku v první části vyvedení si během čtyř dnů pod dohledem psychologické služby AČR sáhli na dno svých sil. Během pětasedmdesátakilometrového pěšího přesunu v Doupovských horách za mimořádně extrémních povětrnostních podmínek ještě plnili složité úkoly jako například propátrání historického odpaliště raket, zaujmutí pozorovacího stanoviště a na posledním stanovišti reakci na kontakt s ostrou municí. „Simulované prostředí Afghánistánu nám společně s psychology pomohlo odhalit osobnosti jednotlivých vojáků a postavit tým, na který se dá skutečně spolehnout,“ pokračuje velitel.

„Za sedmáct let u bojového útvaru jsem se s tak náročným výcvikem ještě nesetkal,“ komentuje klíčové momenty výcviku rotmistr M. D.

Tým je základ úspěchu

V zahraniční operaci, kde se vojáci musí spolehnout jeden na druhého, hrají mezilidské vztahy jednu z klíčových rolí. Mezi dalšími překážkami jednotlivých čet patřil zrychlený přesun ke zraněným ve vodní nádrži Jordán, pomocí raftů museli překonat přehradu a poté se s raněnými přesunout na most. Odtud musela jednotka rafty spustit na vodní hladinu a následně do nich slanit.

Dalším příkladem byl prodloužený víkend při druhém vyvedení roty. Jeho první část tvořila hra inspirovaná Pevností Boyard, kdy na přibližně šestkilometrové trase soupeřili mistři s příslušníky čet v plnění zásobníků pomíchanými náboji poslepu, hře o poslední sirku, ladění radiostanic, Kimově hře a dalších dovednostech. Poté, co se čtyři dostaly do cíle k lezeckému trenážeru Jakub, musely přes ferratu zaujmout

ve vrchním patře opěrný bod čety. Výzvou dne byl soubor o nejlepšího zápasníka na zemi v rámci každé čety. Vyvrcholením byl noční soubor o šampiona 10. strážní rot. Provozela ho neopakovatelná atmosféra a konečným vítězem 10. strážní rot BAF se stal desátník Richard B. z čety Bravo.

Podpora ze vzduchu

Četa při ochraně základny padá do léčky silného protivníka. Poslední vozidlo hlídky bylo zničeno. Osud patroly opět závisí na rozhodnutí velitele. V prvé řadě je nutné uniknout ze smrtící zóny, získat palebnou převahu a správně určit protivníka.

„Tím byl bezzákladový kanon na terénním vozidle, přibližně osm set metrů od vlastních sil a dále skupina bojovníků Talibanu, čtyři sta metrů v zelené zóně,“ vysvětluje další fázi výcviku kapitán Patia. Do dvaceti minut od výzvy se objevuje L-159 ALCA a po potvrzení cíle následuje odpal neřízených raket s následným otevřením ničení v prostoru.

„Přímá vzdušná podpora je jedním z hlavních úkolů, které jako letka plníme,“ konstatuje pilot jednoho z letounů. „Myslím, že pro obě strany je tato spolupráce přínosem. Letoun L-159 je určený zejména pro vedení boje vzduch – země a zkušenosti, které tu dnes společně získáme, se budou hodit i v budoucnu, kdy počítáme s použitím ostré munice.“

Vzdušná podpora poskytuje jednotce výraznou výhodu nad protivníkem palebnou silou i pozorovacími prostředky, ale zároveň je výraznou psychologickou podporou pro vojáky, kteří se ocitli v léčce. „Dokáže totiž nejen pozitivně podpořit naše vojáky, ale především může zastrašit svojí přítomností nepřítele nad oblastí a tím výrazně přispět k ochraně vlastních sil,“ komentuje situaci vedoucí praporečkář nadrotmistr Milan J. „Piloti 212. taktické letky tu předvedli perfektní dovednosti, stejně tak i letečtí návodčí přidělení do naší jednotky. Využití přidělených prostředků jsou klíčem

k úspěšnému vedení bojové činnosti a v příštím výcviku chceme jít ještě dál,“ dodává vedoucí praporečkář.

Na programu byla i zkouška procedury aeromobilních operací, a to s využitím vrtulníku W3A Sokol z letecké základny Kbely. Využívání vrtulníku v místě nasazení, zejména CH-47 Chinook, poskytuje výraznou výhodu nad nepřítelem, protože v prostoru je velice málo komunikací a proto při výjezdech vozidel ze základny není pro nepřítele příliš složité odhadnout další manévry jednotky. Použití vrtulníku proto poskytuje maximální konspiraci při zasazení jednotek roty.

Každý voják je živý terč

V dalších dnech se pracovalo jen s ostrou municí. „Simulovali jsme opět situaci, kdy četa při plnění ochrany základny vpadla do komplexní léčky,“ pokračuje kapitán Patia.

Při přesunu otevřeným terénem povstalci odpálili IED (improvizovaný nástražný výbušný systém) a zahájili střelbu na hlídku. Manévrem palbou a pohybem strážní četa protivníka potlačila a následně zničila. Poté musí jednotka provést kontrolu výsledků boje a zajistit stopy. „Bojové střelby jsou o spojení taktické a střelecké přípravy s použitím ostré munice. Jednotky dopředu neznají terčovou situaci, dobu, ani jaký útok přijde. I s jednoduchým taktickým námětem je tato činnost náročná na koordinaci, rychlé rozhodování velitelského sboru, vyhledávání cílů a využití všech dostupných palebných prostředků. Právě tady se projevuje sladnost celé čety. Není lepší cesta, jak jednotku posouvat v přípravě dál,“ říká závěrem kapitán Viktor Patia.

Pod Hindukúš zamíří jednotka v březnu

Výcvik nepodceňuje ani přípravu velitelů k jednání s místními představiteli. Je to právě vztah s místním

obyvatelstvem, na kterém se bude odrážet bezpečnostní situace v prostoru zasazení.

Dosavadním výcvikem si příslušníci 10. strážní rot BAF procvičili širokou škálu schopností a ověřili si, že vstupní úroveň vycvičenosti vojáků je na dobré úrovni. „V prosinci jsme ještě prošli dalším výcvikem v Bechyni, kde jsme si zejména pod vedením příslušníků rot EOD ověřili naše schopnosti v boji proti nástražným výbušným zařízením. Naše rota odlétá do Afghánistánu koncem března, to nám poskytuje ještě dostatek příležitostí k výcviku jednotky.“

*Text: Jana Deckerová a nadporučík Daniel Piša,
foto: nadporučík Daniel Piša*

Hranický prapor završil
výcvikový rok 2017 na Libavě

Operace METRO-C

Vojenský výcvik jednotek 71. mechanizovaného praporu Sibiřského se uskutečnil na konci minulého roku a stal se závěrečným, tedy třetím velkým vyvedením praporu. Základním cílem bylo sladit činnosti mechanizovaných čet a prověřit dosažení operačních schopností na stupni četa a zúčastnilo se jej více než 350 vojáků s téměř 70 kusy bojové i zabezpečující techniky.

Metro-C tak navázalo na předchozí loňská cvičení, která se uskutečnila v červnu a v září ve vojenském výcvikovém prostoru Hradiště. Komplexní polní výcvik absolvovala 1., 2. a 3. mechanizovaná rota a palebná četa minometné baterie. Nezbytnou podporu cvičících jednotek zabezpečila velitelská rota a rota logistiky. I na ně čekalo na Libavě tradičně nehostinné počasí. „Zaměřili jsme se na prohloubení taktických schopností mechanizovaných a minometných jednotek na úrovni čety, na rozvoj jejich schopností vést všechny druhy boje a dosáhnout bojové sladění uvnitř jednotek, pozornost jsme věnovali také prohloubení schopností nejvyšších velitelů velet podřízeným,“ popsal záměr cvičení zástupce velitele 71. mechanizovaného praporu Sibiřského major Libor Tesař. „Obohacím a také výzvou pro velitele čet bylo přidělení minometné palby a letecké podpory s využitím letounů L-159 a JAS-39 Gripen a prostředků elektronického boje 532. praporu elektronického boje z Opavy, což přispělo ke zvýšení jejich taktických schopností, k prověření vycvičenosti jednotky a došlo tak k výraznému zdokonalení jejich součinnosti s těmito prostředky,“ dodal major Tesař.

Podpora velitelské roty

Cvičení navázalo na úkoly předchozích vyvedení a zaměřilo se na sladění činností mechanizovaných družstev a čet. Výcvik byl prioritně zaměřen právě na příslušníky mechanizovaných rot s podporou velitelské roty a roty logistiky seskupených do 71. praporečnického úkolového uskupení. Na rozdíl od předchozího cvičení Screener 2017 probíhalo toto vyvedení bez simulování nepřítel. Do operace byl sice zapojen prakticky celý prapor, maximální pozornost ale byla věnována dosažení operačních schopností družstev druhé a třetí mechanizované roty, tedy sladění postupů, prověření velitelských schopností, ale i řešení krizových situací, kupříkladu znehybnění techniky po zutí pásů, či její záchranu a vyproštění. K tomu byla připravena technika, jejíž obsluhu bylo třeba zvládnout bez sebemenšího zaváhání, včetně nezbytného zajištění bezpečnosti všech zúčastněných. Na správný postup vždy dohlížel řídicí cvičení, či pověřený instruktor a žádná chyba nebyla odpuštěna, jelikož i drobné zaváhání a nepřesnost by znamenala v boji vážné riziko a ohrožení sebe, techniky a i svých spolubojovníků.

Bojové drily při napadení

Hlavním tématem bylo sladění jejich činnosti a mechanizované jednotky tak v průběhu dvou týdnů procvičily bojové drily při napadení, kontaktu s protivníkem nebo překonávání nebezpečného prostoru, dále činnost družstev při přesunu, útoku i obraně. Bez ohledu na počasí, které ve vojenském prostoru Libavá panovalo, vojáci absolvovali střelby z ručních i lafetovaných zbraní a házení ručních granátů. Kromě toho vojáci trénovali maximální efektivitu použití útočné pušky BREN v různých polohách. Své umění zdokonalovali nejen příslušníci rojů, ale i řidiči bojových vozidel pěchoty, jejichž výcvik byl zaměřen na řízení ve složitých terénních podmínkách. Nezbytnou součástí bylo i bezchybné navedení minometné palby a podpora leteckého útoku, přičemž minometná palba byla vedena na vzdálenost přesahující dva kilometry. Letecký útok bylo třeba řídit s ohledem na probíhající aktivitu na bojišti, navíc pro dokonalou simulaci skutečného boje či reálného nasazení v anglickém jazyce. Tu naši návodčí ovládají nadprůměrně a jsou tak plně připraveni plnit všechny úkoly pro obranu země, ale i v případě nasazení v rámci Aliance.

Náročné pro nováčky

Jak bylo zmíněno, značná část cvičících jsou v armádě nováčky, a proto pro ně bylo třetí, dlouhé vyvedení během několika měsíců těžkou zkouškou fyzických i psychických sil. Nervozita byla patrná zejména při prvním vyvedení v červnu. Leč ač jde o nováčky, stále to jsou vojenští profesionálové a tak v září byl jejich výkon o poznání lepší, včetně odstranění „dětských“ chyb v podobě pomalejšího přebíjení a horší přesnosti střelby. Naopak zacílení na vyjždějíci terče bylo zcela bezchybné a rychlost zacílení dostačující. Většina střel přesně nalezla svůj cíl a v případě odražení útoku by spolehlivě zneškodnila nepřátelskou aktivitu a zajistila územní celistvost a zajistila perimetr. To vše v náročném prostředí, kde operují letectví návodčí, je vedena minometná baterie a ke všemu panuje neustále se měnící počasí. Cvičením Metro-C prakticky vyvrcholil výcvikový rok a pro velitele a řídicí šlo o zúročení jejich celoroční přípravy. „Všechny úkoly a cíle tohoto komplexního polního výcviku praporu byly splněny, včetně stmelení bojových jednotek. Odvedli jste kus poctivě

práce, se kterou jsem spokojen,“ zhodnotil průběh cvičení na závěrečném nástupu major Libor Tesař.

Text a foto: Michal Voska

A fakta

71. mechanizovaný prapor se vyznačuje vysokým stupněm pohotovosti, vysokou pohyblivostí a palebnou silou, schopností rychlých přesunů na různé vzdálenosti, navíc částečnou schopností přepravy vzduchem a možností plnění zvláštních úkolů. Tomu odpovídá i jeho organizační struktura, ve které jsou jednotlivé prvky začleněny do tří základních celků, tzn. do bojové části, části bojové podpory a části logistické a zdravotnické podpory.

71. mechanizovaný prapor může plnit úkoly:

- v závislosti na druhu taktické činnosti, místě a úloze v boji, síle a činnosti nepřítel v sestavě mechanizované brigády nebo samostatně, při uzávěře státní hranice, při boji v obklíčení, v protidiverzní, protivysádkové činnosti a jako taktický vzdušný výsadek;
- při nasazení v nevojenských ohroženích, v posílení ochrany státní hranice, střežení důležitých objektů;
- při živelných pohromách, v mírových, záchranných a humanitárních operacích nebo jiných nestandardních operacích mimo území státu.

